

ἀναβάντζο τό, ἀμάρτ. ἀνεβάντζο Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. ἀβάντζο.
Συμφέρον: Γνωμ. Ὀπδβρω τ' ἀνεβάντζο μου, ἐκεῖ 'ν'
τὰ 'ονικά μου ('ν' = εἶναι. 'ονικά ἀντὶ γονικά = πατρικὴ
οἰκία, πατρίς. Πβ. ἀρχ. γνωμ. παρ' Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1151
«πατρίς γὰρ ἐστὶν πᾶς», ἴν' ἂν πράττη τις εὖ).

ἀναβασταγίδα ἡ, ἀμάρτ. ἀνεβασταῖδα Μύκ.
Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. βασταγίδα.
Κηλεπίδεσμος, κηλοδέτης. Συνών. ἀνάδεμα.
ἀναβασταγίδι τό, ἀμάρτ. ἀνεβασταῖδι Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.)
Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. βασταγίδι.
Ὑποστήριγμα, στύλωμα: Πολλὰ κυδώνια 'χεν ὁ δράτσος
ἀπάνω κ' ἤβαλά το 'ναν ἀναβασταῖδι (δράτσος = κλάδος).

ἀναβάσταμα τό, Δ.Κρήτ. ἀνεβάσταμα Α.Κρήτ.
Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβαστῶ.
Ὑποστήριξις ἐπὶ μεταφορικῆς χρήσεως, ἀρωγή: Εἰδ'
ἀναβαστάματα μοῦ 'καμες καὶ μιλεῖς ἐτσά; || Φρ. Τοῦ διαόλου
τ' ἀναβάσταμα! (ὅταν δὲν γίνεται ἡ προσήκουσα ὑποστή-
ριξις). Συνών. ἀναβάστιο, βοήθεια, βοήθημα.
Πβ. ἀναβάσταξι.

ἀναβάσταξι ἡ, Κρήτ.
Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβαστῶ.
Περιθάλψις: Αὐτὸς ἔχει μεγάλη ἀναβάσταξι ἀπὸ τὰ παι-
διά του. Πβ. ἀναβάσταμα, ἀναβάστιο.

***ἀναβαστάρι** τό, ἀνεβοστάρι Κάρπ. ἀνεοστάρι
Κάρπ. ἀνηοστάρι Κάρπ.
Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβαστῶ.
Ἀργυροῦν ἀλυσιδωτὸν κόσμημα τῆς κεφαλῆς, ἐκ τοῦ
ὁποίου ἐξαρτῶνται ἐκατέρωθεν περὶ τὰ ὦτα χρυσοὶ ἢ
ἀργυροὶ κρίκοι *τρυπητήρια* καλούμενοι.

ἀναβασταχτήρα ἡ, Δ.Κρήτ. ἀνεβασταχτήρα Α.Κρήτ.
(Σητ.)
Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀναβαστακτήρ.
1) Ράβδος διχαλωτὴ κατὰ τὸ ἕτερον ἄκρον ὑποβαστά-
ζουσα τὸ ἐν μέρος τοῦ φορτίου ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τοῦ
φορτωνομένου ζώου (ὄνου, ἡμίονου, ἵππου) πρὸς ἰσορρο-
πίαν, μέχρις οὗ τεθῇ καὶ ἐπὶ τῆς ἐτέρας πλευρᾶς τοῦ ζώου τὸ
φορτίον ἐνθ' ἄν.: Βάλε τὴν ἀναβασταχτήρα ἀποκάτω ἀπὸ τὸ
'μιγόμι, ὥστε νὰ φορτώσω ἀπ' τὴν ἄλλη δάδα ('μιγόμι = ἡμίγο-
μον, τὸ ἡμισυ τοῦ φορτίου. ὥστε = ἕως οὗ) Δ.Κρήτ. Πᾶρε
τὴν ἀνεβασταχτήρα νὰ φορτώσης, γιατί δὲν πιστεύω νὰ 'ναι
κάνεις ἐκεῖ νὰ σοῦ 'νεβαστᾷ Σητ. Συνών. βασταχτήρα,
φορτωτήρα. 2) Δακτυλιόλιθος, τὸν ὁποῖον φέρουν
αἱ γυναῖκες καὶ περὶ τοῦ ὁποίου πιστεύουν ὅτι ἔχει μαγι-
κὴν δύναμιν, ὅπως προφυλάττει αὐτὰς ἀπὸ ἀποβολῆς κττ.
Δ.Κρήτ.: Αὐτὴ πάντα τὴν βαστᾷ ἀπάνω τὴν ἀναβασταχτήρα.

ἀναβασταχτὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνεβασταχτὸς Α.Κρήτ.
Ἐκ τοῦ μεταγν. ρ. ἀναβαστάζω.
Ὁ βασταζόμενος πρὸς τὰ ἄνω, ὑψηλά, ἐπὶ τῶν μαστῶν
αἰγὸς ἢ προβάτου, τῶν ὁποίων οἱ μαστοὶ εἶναι χωσμένοι
μεταξὺ τῶν σκελῶν, αἱ δὲ θηλαὶ μικραὶ καὶ δυσκόλως
ἀμέλγονται: Ἡ αἶγα αὐτὴ ἔχει ἀνεβασταχτὸ βυζί.

ἀναβάστιο τό, Σύμ. ἀνεβόστιο Κάρπ. ἀνεόστιο
Κάρπ. ἀνηόστιο Κάρπ. (Ἐλυμπ.) 'ναβάστιο Σύμ.
Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβαστῶ, ὡς ἀναγορεύω - ἀναγόρειο,
καταφρονῶ - καταφρόνιο, παρακαλῶ - παρα-
κάλιο κττ. Περὶ τῶν τοιούτων εἰς -ιο ἐκ ρ. παραγομένων
οὐσ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 20 (1908) 578 κέξ.

Ὑποστήριξις, βοήθεια, ἀρωγή ἐνθ' ἄν.: Ἐμεῖς 'ἐν
ἔχομε κάεναν ἀνηόστιο Ἐλυμπ. Ἐν γέμω πρὸν ἀναβάστιο
(δὲν ἔχω πλέον ὑποστήριξιν) Σύμ. Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀναβάσταμα.

ἀναβαστῶ Δ.Κρήτ. κ. ἁ. ἀνααστῶ Κάρπ. Μεγίστ.
ἀνεβαστῶ Α.Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀνεαστῶ Νίσυρ.
ἀνηαστῶ Κάρπ. ἀνεοστῶ Κάρπ. ἀνηοστῶ Κάρπ. Κρήτ.
(Σητ.) 'νεβαστῶ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Νίσυρ. 'νηοστῶ Κάρπ.
Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. βαστῶ. Πβ. καὶ μεταγν.
ἀναβαστάζω. Ὁ τύπ. ἀνεοστῶ ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀνεβο-
στῶ κατὰ τὸ συνών. ἀναβοηθῶ.

Α) Ἐνεργ. 1) Ἀνυψῶν τι ὑποβοηθῶ τινα νὰ φορ-
τώσῃ ἢ νὰ σηκώσῃ τὸ φορτίον τοῦ Κάρπ. Κρήτ. Νίσυρ.:
'Αναβάστα μου νὰ φορτώσω (κράτει ἐπάνω τὸ ἡμίγομον
ἀπὸ τοῦ ἐτέρου μέρους τοῦ ὄνου ἢ ἡμίονου, ἵνα μὴ κλίνη
πρὸς τὰ κάτω, μέχρις οὗ φορτωθῇ τὸ ἄλλο ἡμίγομον)
Δ.Κρήτ. Ἀναβάσταξε νὰ μὴ ξεσομαρίσῃ ὁ γάιδαρος αὐτόθι.
'Νεβάσταξε νὰ σηκώσω τὸ γομάρι μου Νίσυρ. Ἐλα νὰ μοῦ
'νηοστήσῃς (νὰ μὲ βοηθήσῃς πρὸς φόρτωσιν) Κάρπ. 2)
'Υποβαστάζω, ὑποστηρίζω Κάρπ. Δ.Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.) Μεγίστ.: Ἀνεβάστα με, γὰρ θὰ πέσω κάτω Ἀπύρανθ.
|| Ἄσμ.

Σκλάβες, ἀνηαστᾶτε με νὰ βγῶ νὰ τοῦ μιλήσω
Κάρπ.
Καὶ πάω νὰ τ' ἀναβαστῶ καὶ πέφτ' ἀπὸ τὴν πείνα
Δ.Κρήτ. β) Μεταφ. παρέχω ὑποστήριξιν, περιποιούμαι,
περιθάλλω Κάρπ. Κρήτ.: Ἀνααστᾷ τὸν παπποῦ τοῦ Κάρπ.
|| Παροιμ.

'Αναβάστα, γραῖ, τὸ γέρω | νὰ τὸν ἔχομε δὲ θέρος,
κι ἀπῆς ἀποθερίσωμε, | θενὰ τότε τσουρίσωμε
(κρημνίσωμεν. Ἐπὶ τοῦ περιποιουμένου τινά, ἐφόσον ἔχει
χρεῖαν αὐτοῦ, ἔπειτα δὲ περιφρονούντος αὐτὸν καὶ ὑβρί-
ζοντος. Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς καὶ ἀλλαχοῦ) Δ.Κρήτ.
3) Βαστάζω, κρατῶ τι Δ.Κρήτ.: Ἄσμ.

Λώπως θαρεῖς πῶς εἴμ' ἐγὼ ἀμάδα νὰ μὲ παίζῃς,
τιζοῦνκι νὰ μ' ἀναβαστᾷς καὶ νὰ μὲ περιπαίζῃς;
(λώπως ἐκ τοῦ λέγω πῶς = μήπως). Συνών. βαστῶ.
β) Συγκρατῶ, προφυλάττω Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Παροιμ.
Τὰ παλαιὰ ροῦχα ἀνεβαστοῦν καὶ τὰ καινούργια. 4) Δαπανῶ
μετὰ φειδοῦς Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἐγὼ τὸ 'νεβάστον ἀ τὴν
ἀρχὴν τὸ λαδάκι καὶ γι' αὐτὸ 'βρίσκεται ἀκόμα (ἀ = ἀπὸ).

Β) Μέσ. 1) Ἀντέχω, ἔχω καλῶς εἰς τὴν υἱείαν μου
Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἀνεβαστεῖέτ' ἀκόμα ὁ γέρος. Μὲν 'υχξὰ
γρεξὰ ἤφαα κι ἀνεβαστάχτησα δὲ μέσα μου ποῦ κρέμοντανε
(μὲν 'υχξὰ = μὲν νυχξὰ, ὀλίγον). Συνών. κρατεῖέμαι
(ἰδ. κρατῶ). 2) Εἶμαι καλῶς ἀποκατεστημένος, ἔχω
περιουσίαν Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἀνεβαστεῖέτ' εὐτὸς καλά.

ἀναβγαίνω Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.
Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. βγαίνω.
Προβάλλω, ἀναφαίνομαι, φανερώνομαι ἐνθ' ἄν.: Ἀνα-
βγαίνουν τ' ἄστρα Λεξ. Δημητρ. Ἀναβγήκε τὸ φεγγάρι
Λεξ. Πρω.

ἀνάβγαλμα τό, Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.
Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀναβγαλάω.
1) Ἐμφάνισις, φανέρωμα ἐνθ' ἄν.: Τὸ ἀνάβγαλμα τοῦ
φεγγαριοῦ Λεξ. Δημητρ. Συνών. ξέβγαλμα. 2) Ἡ
περὶ τινος ἀνθρώπου, ἰδίᾳ κόρης κακὴ φήμη Λεξ. Δημητρ.:
Παροιμ. Σ' τοῖς ὁμορφεῖς ἀνάβγαλμα, 'ς τοῖς ἄσχημεις κου-
σοῦρια.

ἀναβελάζω Ἡπ. ἀναβιλιάζω Ἡπ. ἀναβ'λιάζω
Ἡπ. Κεφαλλ. Κέρκ. (Ἀργυράδ.) κ. ἁ. — Ἀλασκαράτ.

στιχουργ. 55 — Λεξ. Μπριγκ. ἀναβιβλιάζω Θεσσ. (Ἀλμυρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. βελάζω. Ὁ τύπ. ἀναβιβλιάζω κατὰ διπλασιασμόν ἐκ τοῦ ἀναβι-
λάζω διὰ τοῦ διαμέσου *ἀναβιβλιάζω. Πβ. ἀνα-
βλύζω - ἀναβιβλύζω, βάτσινα - βαβάτσινα,
χαλιν - χαχάλιν, τοῖτος - τοίτικοις. Ἰδ. ΧΠαντελίδ.
φωνητ. 18.

1) Βελάζω δυνατά, ἐπὶ αἰγῶν καὶ προβάτων Ἡπ.:
ῥεμάστηκε ἡ γίδα μου καὶ ἀναβέλαξε ἀπ' τοῖς φωνές. β)
ῥακτιῶν, ἐπὶ κυνὸς Ἡπ.: Ἀναβέλαξαν τὰ σκ'λιὰ ἀπόψε.
ῥωνῶν. ἀλυχτένω, ἀλυχτομανῶ 1, ἀλυχτουρῶ 1,
ῥυχτῶ Α 1, γαβγίζω, ὑλάζω. 2) Γοῶ, θρηνῶ
ῥερῶς, ὀλολύζω, ἐπὶ ἀνθρώπων Ἡπ.: Ἀναβέλαξαν οἱ
ῥαῖκες ἀπ' τὰ κλάματα. β) Κλαυθυμυρίζω πολύ, ἐπὶ
παιδίων Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Ἡπ. Κεφαλλ. Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.)
— ΑΛασκαράτ. ἔνθ' ἀν.: Ἀναβιβλιάξε τὸ μωρὸ Ἀλμυρ.
|| Φρ. Νὰ μὴ σοῦ ἀναβ'λιάξη παιδί! (νὰ μὴν ἀποκτήσης
τέκνον! Ἀρᾶ) Ἀργυρᾶδ. || Ποίημ.

Μόνε ἀκούν ποῦ ἀναβ'λιάζουν τὰ παιδιὰ
καὶ τοὺ σκύλλους ποῦ ἐχύσαν καὶ ἀλυχτούσαν
ΑΛασκαράτ. ἔνθ' ἀν. Πβ. βελάζω. 3) Φωνάζω
ὑπερβολικῶς, διαλαλῶ δυνατά Ἡπ. Κεφαλλ.: Ἀναβέλαξε
ὁ κόσμος ἀπ' τοὺς φόρους.

*ἀναβέλαξι ἡ, ἀνάβ'λιαξι Κεφαλλ. — ΑΛασκαράτ.
Στιχουργ. 44 Ἡθῆ, ἔθιμα 130 — Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβελάζω, παρ' ὃ καὶ ἀναβ'λιάζω, ὅθεν
ὁ τύπ. ἀνάβ'λιαξι.

1) Θρηνησ, κοπετὸς Κεφαλλ. — ΑΛασκαράτ. Ἡθῆ,
ἔθιμα 130: Ἐκεῖνες ποῦ λιγώτερο μὲ ἀγαπούσανε ἐκάμανε
τὴν περισσότερη ἀνάβ'λιαξι ΑΛασκαράτ. ἔνθ' ἀν. 2) Φωνή,
θόρυβος Κεφαλλ. ΑΛασκαράτ. Στιχουργ. 44: Ποίημ.

Τότες ἐγίνηκ' ἓνα ταρνανάι
μὲν ἀνάβ'λιαξι, μὲν ἀπελπισία
ΑΛασκαράτ. ἔνθ' ἀν.

ἀναβιγλίζω ἀμάρτ. ῥεβιγγλίζω Α.Ρουμελ.(Σωζόπ.)
Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. βιγλίζω.
Παρατηρῶ, ἐξετάζω τὰ πέριξ ἀπὸ τῆς βίγλας, ἥτοι τῆς
σκοπιᾶς: Ἀσμ.

Σ τὴ βίγλα ἐνεβίγγλισε σὰν πεινασμένος λύκος,
δὲ γλέπει δέκα κ' ἐκατό, μόν' γλέπει χιλιάδες.

ἀναβλαστάνω Α'Εφταλ. Μαζώχτρ. 72 — Λεξ. Δεῖκ
Πρω. ἀναβλαστένω Λεξ. Δημητρ.

Τὸ ἀρχ. ἀναβλαστάνω. Ἡ μετοχ. ἀναβλαστεμένους
καὶ παρὰ Βλάχ.

Βλαστάνω ἐκ νέου, ἀναδίδω νέους βλαστοὺς ἔνθ' ἀν.:
Ἀρχίζαν κ' ἔδιναν καρπὸ τ' ἀναβλαστημένα τὰ λαϊόδετρα
Α'Εφταλ. ἔνθ' ἀν. Συνών. ξαναβλαστάνω.

ἀνάβλαχος ὁ, Πελοπν. (Λακεδ. Ὀίν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος.

Ἀνθρώπος ἄξεστος, ἀγροῖκος. Συνών. καράβλαχος.

ἀνάβλεμμα τό, Ζάκ. Κάρπ. Κέρκ. Κρήτ. Πελοπν.
(Μάν.) Τῆλ. — ΚΠαλαμ. Ἀσάλευτ. ζωῆ 103 ΚΟῦράν.
ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 285 — Λεξ. Δημητρ. ἀνάβλεμμα
Κρήτ. ἀνάβλεμμα Θράκ.(Αἰν.) ἀνέβλεμμα Κρήτ. ἀνέ-
δλεμμα Κρήτ. ῥέμπλιμμα Μακεδ.

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀνάβλεμμα = τὸ βλέπειν πρὸς τὰ ἄνω.
Παρὰ Γύπαρ. πρᾶξ. Β στ. 398 (ἐκδ. ΚΣάθα σ. 217) ὁ τύπ.
ἀνάμπλεμμα. Διὰ τὸν τύπ. ἀνάβλεμμα πβ. ἀνα-
βλέπω - ἀνεδλέπω, βλέπω - δλέπω.

1) Τὸ βλέμμα ἔνθ' ἀν.: Τὸ ἀνάβλεμμά του ἔδειχνε πολ-
λὴν καλωσύνη Κέρκ. Ἐγύρισα τὸ ἀνάβλεμμά μου ἔς τὸ ἄλλο
μέρος Ζάκ. Διόλου δὲ γιγᾶ τοῦ ῥέμπλιμμα τ' Μακεδ. Σφάζει
τὸν ἄνθρωπο μὲ τ' ἀνάβλεμμά τση Κρήτ. || Ἀσμ.

Τὸ σιανόν σου ἀνάβλεμμα σηκώνει πεθαμ-μένους
καὶ θανατῶν-νει ζωντανούς καὶ γιαίν' ἀρρωστημένους
Κάρπ.

Εὐγενικὸ τ' ἀνάβλεμμα, τ' ἀμάθια φλόγα βγάνουν
Κρήτ.

Ὁ ποταμὸς σέρνει κλαδιά κ' ἡ θάλασσα καράβια
κ' ἡ κόρη μὲ τ' ἀνάβλεμμα σέρνει τὰ παλληκάρια
αὐτόθι. — Ποίημ.

Ἐδῶ ἀτελάτες χάνονται καὶ σφάζονται κουρσάροι
γιὰ τὸ φιλεῖ τῆς Μαξιμῶς καὶ γιὰ τ' ἀνάβλεμμά της
ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἀν.

Τ' ὠχρὸ κεφάλι γέρνοντας ἔς τὴν ἀγκαλιά μου ἀπάνω
καὶ μὲ θλιμμένο ἀνάβλεμμα στυλὰ κοιτάζοντάς με
θὰ μὲ ξεχάσης, ρώταγες, καλέ μου σὰν πεθάνω;

ΚΟῦράν. ἔνθ' ἀν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Θυσ. Ἀβραάμ
στ. 107 (ἐκδ. Ε'Legrand) «τὴν γλῶσσαν σου ῥγοικῶ ξερῆν,
θαμπὸν τ' ἀνάβλεμμά σου». Συνών. κοίταγμα, ματιά.

2) Ὁ ὀφθαλμὸς Πελοπν. (Μάν.): Φρ. Καρφί ἔς τ' ἀνά-
βλεμμά σου! (ἀρὰ πρὸς ἀποτροπὴν τῆς βλαπτικῆς ἐπιρ-
ροῆς τοῦ ὀφθαλμοῦ).

ἀναβλεμματίδα ἡ, ἀμάρτ. ἀναμπλεμματίδα Χίος
ἀναπτεμματία Χίος (Βίκ.) ἀνεμπλεμματία Χίος (Καλαμ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνάβλεμμα. Διὰ τὸν τύπον ἀναμπλεμ-
ματίδα ἰδ. ἀνάβλεμμα.

Ὁ ἀναφυόμενος νεαρὸς βλαστός. Συνών. ἀναβλε-
πίδα.

ἀναβλεμματίζω Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Τὸ μεσν. ἀναβλεμματίζω. Πβ. Πρόδρομ. 3,351
(ἐκδ. Hesseling - Pernot) «τὸ πῶς λαλεῖς, πῶς στήκεσαι,
πῶς ἀναβλεμματίζεις».

Ἐνατενίζω, ἐμβλέπω.

ἀναβλεπίδα ἡ, Χίος (Καρδάμ.) ἀνεμπλεπίδα Χίος
ἀνεδλεπίδα Χίος

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβλέπω. Διὰ τὸν τύπον ἀνεμπλε-
πίδα ἰδ. ἀνάβλεμμα.

Ἀναβλεμματίδα, ὁ ἰδ.: Ἐβγαλε ἀνεδλεπίδες ἡ λε-
μονεᾶ.

ἀναβλέπω Κρήτ. Χίος — Λεξ. Δημητρ. ἀνεδλέπω
Χίος

Τὸ ἀρχ. ἀναβλέπω.

1) Ἀνακτῶ καὶ πάλιν τὴν ἀπολεσθεῖσαν ὄρασιν Κρήτ.
Χίος — Λεξ. Δημητρ.: Ἐκαμε ἐγχείρισι τῆς πανάδας καὶ ἀνα-
βλέπει Λεξ. Δημητρ. 2) Ἀναδίδω νέους βλαστοὺς, ἀνα-
βλαστάνω Χίος: Ἀνέβλεψε τὸ δέντρο. Τῶρ ἀρχινοῦν ἡ ἀνε-
δλέπουν οἱ λεμονεᾶς.

ἀναβλύζω Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀναβλύζου Ἡπ.
(Χουλιάρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβλύζω κατὰ τὰ εἰς -ιάζω.

Ἀναβλύζω, ἀναδίδω ὑγρὸν Ἡπ. (Χουλιάρ.): Ἐβροῖξι
πουλὺ καὶ ἀναβλύζ' οὐ τόπους. Συνών. ἀναβλύζω 1, ἀνα-
βολάζω 2, ἀναβρύω.

ἀνάβλυσμα τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβλύζω.

Δάκρυσμα ἐκ συγκινήσεως, χαρᾶς ἢ λύπης.

ἀναβλύζω Ἡπ. Κεφαλλ. Κρήτ. Πόντ. (Σινώπ.)
ἀναβλύζου Ἡπ. (Ζαγόρ. Τσαμαντ.) Τσακων. ἀναβι-

